

Yllätysvaimo

JULIA QUINN

BRIDGERTON & ROKESBY

TAMMI

JULIA QUINN:

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)

Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätetty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

Yllätysvaimo
JULIA QUINN
BRIDGERTON & ROKESBY

Suomentanut Siiri Hornsby

TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Girl With The Make-Believe Husband* ilmestyi
Yhdysvalloissa 2017.

Copyright © Julia Cotler Pottinger 2017
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Arttu Hägg ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-4692-5

*Omistettu Nana Vaz de Castrolle,
joka sai aikaan kokonaisen liikkeen.
On varmaankin hyvä,
ettei Bobin Ovomaltine-pirtelöä saa Yhdysvalloista.*

*Ja lisäksi Paulille. Tuntuu jollain tapaa ironiselta,
että kirjoitin yllätysvaimosta ja
hänen kuvitteellisesta miehestään juuri,
kun olit kolmen kuukauden reissulla Mount Everestillä.
Mutta se vuori on todellinen. Ja niin olet sinäkin.
Niin olemme mekin.*

1. luku

Manhattan, kesäkuu 1779

Hänen päänsä oli kipeä.

Korjaus: hänen päänsä oli *erittäin* kipeä.

Oli kuitenkin vaikea sanoa, millaisesta kivusta oikeastaan oli kyse. Kenties pään läpi oli ammuttu musketin kuula. Se oli hyvinkin mahdollista, kun otti huomioon, että tapahtumapaikkana oli New York – tai ehkä sittenkin Connecticut? – ja hän itse sattui olemaan kuninkaallisen armeijan kapteeni.

Meneillään oli sota. Vaikeahan sitä oli olla huomaamatta.

Tällä tavoin jyskyttävä kipu viittasi tosin siihen, ettei häntä ollut kaatanut luoti, vaan jokin tylpempi esine. Tuntui nimittäin siltä, kuin hänen kalloaan olisi moukaroitu hajalle tykillä – eikä siis tykinkuulalla, vaan kokonaisella kanuunalla.

Ehkä joku oli pudottanut hänen päähänsä alasimen yläkerran ikkunasta.

Oli tässä tilanteessa hyvääkin, jos sellaisesta jaksoi välittää. Näin kovasta kivusta saattoi päätellä, ettei hän ollut kuollut. Se olisi niin ikään ollut uskottava mahdollisuus – juuri samoista syistä kuin oletettu ammutuksi tuleminenkin.

Tässä sodassa ihmisiä todellakin kuoli. Hälyttävää tahtia.

Sentään hän ei ollut kuollut. Se oli hyvä. Toisaalta hän ei myöskään ollut aivan varma siitä, missä oli. Tässä vaiheessa silmien avaaminen olisi ollut ilmeinen siirto, mutta silmäluomien läpikin oli helppo erottaa, että oli keskipäivä. Hän pyrki toki usein pitämään mielensä aurinkoisena, mutta suora, oikea auringonvalo olisi luultavasti sokaissut hänet.

Niinpä hän piti silmänsä ummessa. Mutta kuunteli samalla.

Hän ei ollut yksin. Keskusteluista ei erottanut sanoja, mutta hänen korviinsa kantautui matalaa puheensorinaa ja muuta hälinää. Ihmiset liikuskelivat ympäriinsä, laskivat esineitä pöydille ja mahdollisesti raahasivat tuolia lattiaa pitkin.

Joku vaikeroi tuskissaan.

Useimmat puhujista olivat miehiä, mutta paikalla oli vähintään yksi nainenkin – niin lähellä häntä, että hän kuuli tämän hengityksen. Nainen äänteli hiljaa toimittaessaan askareitaan, joihin kuului – kuten pian kävi ilmi – peittojen laskostusta hänen ympärilleen sekä hänen otsansa kokeilua kämmenselällä.

Hän piti näistä pikku äänistä, pienen pienistä hymähdyksistä ja huokauksista, joita nainen ei luultavasti edes itse tajunnut päästävänsä. Nainen myös tuoksui miellyttävältä: hiukan kuin sitruunoilta tai saippualta.

Ja hiukan myös raskaalta työltä.

Tuoksu oli hänelle tuttu. Hän haisi toisinaan itse samalta, vaikkakin yleensä vain hetken aikaa, kunnes haju saavutti löyhkän mitat.

Tämän naisen kohdalla tuoksu kuitenkin tuntui hyvinkin viehättävältä. Kenties hivenen maanläheiseltä. Hän pohti, kuka nainen mahtoi olla ja miksi tämä hoivasi häntä niin uutterasti.

”Mikä hänen vointinsa on tänään?”

Edward ei hievahtanutkaan. Puhuja oli tuntematon mies, eikä hän ollut varma, halusiko muiden vielä tietävän heräämisestään.

Hän ei tosin tiennyt, miksi ylipäätään epäröi näin.

”Sama kuin ennenkin”, kuului naisen vastaus.

”Olen huolissani. Jos hän ei pian herää...”

”Tiedän”, nainen sanoi. Hänen äänessään oli, kumma kyllä, häivä ärtymistä.

”Oletteko saanut juotettua hänelle keittoa?”

”Vain muutaman lusikallisen. Pelkäsin, että hän tukehtuu, jos yrittäisin syöttää enempää.”

Mies urahti hyväksyvästi. ”Kuinka kauan hän onkaan ollut tässä tilassa?”

”Viikon. Neljä päivää ennen tuloani ja kolme sen jälkeen.”

Viikon. Edward pohti asiaa. Jos aikaa oli kulunut viikko, nyt elettiin varmasti jo... maalis-huhtikuuta?

Ei, ehkä sittenkin oli vasta helmikuu. Ja hän oli luultavasti New Yorkissa eikä Connecticutissa.

Sekään ei selittänyt, miksi hänen päätään koski niin julmetusti. Selvästikin hänelle oli sattunut jonkinlainen onnettomuus. Vai oliko hän joutunut hyökkäyksen kohteeksi?

”Eikö minkäänlaisesta muutoksesta ole merkkiä?” mies uteli, vaikka nainen oli vasta sanonut juuri niin. Vaikutti kuitenkin siltä, että nainen oli huomattavasti Edwardia pitkämielisempi. ”Ehei, herra eversti. Ei minkäänlaisesta”, hän vastasi hiljaisella, selkeällä äänellä.

Mies päästi etäisesti murahdusta muistuttavan äänen, jota Edward ei kyennyt tulkitsemaan.

”Öh...” Nainen selvitti kurkkuaan. ”Onko veljestäni kuulunut uutisia?”

Veljestä? Kenestä oli kyse?

”Ikävä kyllä ei, rouva Rokesby.”

Rouva Rokesby?

”On kulunut melkein kolme kuukautta”, nainen totesi hiljaa.

Rouva Rokesby? Edward toivoi todella, että asiasta puhuttai-siin lisää. Hänen tietääkseen Pohjois-Amerikassa oli yksi ainut Rokesby – hän itse. Joten jos tuo nainen oli rouva Rokesby...

”Voisitte ehkä käyttää tämänkin aikanne aviomiehestänne huolehtimiseen”, miesääni ehdotti.

Aviomiehestä?

”Voin vakuuttaa, että olen hoivannut häntä erittäin tunnolli-
sesti”, nainen vastasi äänessään jälleen sama ärtymyksen vivahde.

Oliko Edwardia todella juuri kutsuttu naisen aviomieheksi? Oliko hän naimisissa? Eihän se ollut mahdollista. Kuinka hän olisi muka voinut avioitua ja unohtaa koko jutun?

Kuka tuo nainen oikein on?

Edwardin sydän alkoi takoa. Mitä pirua hänelle oikein tapahtui?

”Inahtiko hän teistäkin juuri hiukan?” mies kysyi.

”Tuota... en usko.” Nainen toimi nopeasti: kädet koskettivat Edwardin poskea ja sitten rintaa, ja naisen selvästä levottomuudesta huolimatta eleet tuntuivat jollain tapaa rauhoittavilta – niissä oli jotain kiistattoman oikeaa.

”Edward?” nainen kysyi, otti häntä kädestä ja silitti ihoa helästi sormillaan useita kertoja. ”Kuuletko sinä minua?”

Edward tiesi, että hänen olisi kuulunut vastata. Nainen oli huolissaan. Tottahan kunnan herrasmies tekisi kaikkensa lievittääkseen neidon ahdinkoa!

”Pelkäänpä, että hän saattaa olla apumme ulottumattomissa”, mies totesi äänellä, joka oli Edwardin mielestä tilanteeseen nähden aivan turhan karski.

”Hän hengittää yhä”, nainen sanoi lujana.

Mies ei vastannut mitään, mutta oli epäilemättä luonut naiseen säälivän katseen, sillä tämä toisti seuraavaksi entistä kovempaan ääneen:

”Hän hengittää yhä!”

”Rouva Rokesby...”

Edward tunsi, kuinka käsi tiukensi otettaan. Sitten nainen laski toisenkin kätensä kevyesti hänen rystysilleen. Ele oli kuin aivan pienenpieni syleily, mutta Edward tunsi sen sielussaan asti.

”Hän hengittää edelleen, herra eversti”, nainen totesi hiljaisen peräänantamattomalla äänellä. ”Ja niin kauan myös minä pysyn tässä. Thomasia en ehkä kykene auttamaan, mutta –”

Thomas. Thomas Harcourt. Siinä oli hänen kaipaamansa yhteys. Nainen oli varmasti Thomasin Cecilia-sisar, jonka Edward tunsi hyvin.

Tai ehkei tuntenutkaan. Edward ei ollut koskaan tavannut tätä henkilökohtaisesti, mutta silti hänestä tuntui, kuin he olisivat olleet tuttuja. Cecilia kirjoitti veljelleen niin ahkerasti, ettei rykmentissä ollut nähty vastaavaa. Thomas sai kaksi kertaa enemmän postia kuin Edward, vaikka Edwardilla oli neljä sisarusta ja hänellä vain yksi.

Cecilia Harcourt. Mitä ihmettä hän teki Amerikassa? Hänenhän piti asustaa derbyshirelaisessa pikkukylässä, josta Thomas

oli niin hanakasti halunnut lähteä. Kylä tunnettiin kuumista lähteistään, ja nimeltään se oli Matlock... ei, vaan Matlock Bath.

Edward ei ollut koskaan käynyt siellä, mutta paikka kuulosti hurmaavalta. Thomas tietenkään väitti aivan muuta, sillä piti kaupungin hulinasta ja oli ensi tilassa hankkiutunut toimeksiannolle kauas kotikylästään. Cecilia puolestaan oli toista maata: hänen kirjeissään Derbyshiren kyläpahanen suorastaan heräsi eloon, ja Edward puolittain arveli, että pystyisi tunnistamaan Cecilian naapurit, jos joskus kävisi siellä vierailulla.

Sukkela suustaan – sitä Cecilia totta vie oli. Thomasilla oli ollut tapana nauraa hänen sepustuksilleen niin makeasti, että Edward oli lopulta käskenyt ystävänsä lukemaan niitä ääneen.

Kerran, kun Thomas oli kynäillyt siskolleen vastausta, Edward oli keskeyttänyt hänet niin lukemattomia kertoja, että hän oli lopulta sysännyt tuolinsa syrjään, ojentanut sulkakynänsä ja sanonut: ”Kirjoita hänelle itse.”

Ja niin Edward oli myös tehnyt.

Ei tietenkään omin päin – eihän Edward ikimaaailmassa olisi kirjoittanut Cecilialle suoraan. Sellainen olisi ollut kerta kaikkiaan säädyttömyys, eikä hän halunnut loukata Ceciliaa sillä tavoin. Hän oli kuitenkin ottanut tavakseen raapustaa muutaman rivin Thomasin kirjeiden loppuun, ja niin myös Cecilian vastauksissa pieni osa tekstistä oli omistettu hänelle.

Thomas kantoi mukanaan pientä kuvaa siskostaan. Vaikka maalaus olikin kuulemma useita vuosia vanha, Edward oli jäänyt ajatuksissaan katselemaan sitä. Hän oli tutkiskellut nuoren naisen muotokuvaa tuumien samalla, olivatko hänen hiuksensa todella niin hätkähdyttävän kultaiset ja hymyilikö hän todella tuolla tavalla salaperäisesti suu kiinni.

Jostain syystä Edward arveli, ettei hymyillyt. Cecilia ei vaikuttanut naiselta, jolla oli jotain salattavaa. Hänen hymynsä olisi kepeä ja aurinkoinen. Edward oli jopa ajatellut, että tapaisi hänet mielellään, kunhan tämä iänikuinen sota loppuisi. Siitä hän ei tosin ollut koskaan maininnut mitään Thomasille. Outoahan sellainen olisi ollut.

Nyt Cecilia oli täällä, Amerikan-siirtokunnissa. Koko jutussa ei ollut järjen hiventäkään, mutta oliko toisaalta missään muusakaan? Edward oli saanut vamman päähänsä, Thomas oli kaikesta päätellen kadoksissa ja...

Edward pohti asiaa kaikin voimin.

...ja hän itse oli ilmeisesti mennyt naimisiin Cecilia Harcourtin kanssa.

Hän avasi silmänsä ja yritti tarkentaa katseensa vihreäsilmaiseen naiseen, joka tiiraili häntä ylhäältäpäin.

"Cecilia?"

Cecilialla oli ollut kolme päivää aikaa pohtia, mitä Edward Rokesby mahtaisi sanoa, kunhan lopulta heräisi. Vaihtoehtoja oli monia, ja niistä todennäköisimmältä tuntui: "Kuka helkkari sinä olet?"

Eikä se edes olisi ollut typerä kysymys.

Olivatpa eversti Stubbs ja kehnnonlaisesti varustellun sotilas-sairaalan muu väki missä uskossa hyvänsä, hänen nimensä ei ollut Cecilia Rokesby vaan Cecilia Harcourt. Eikä hän missään tapauksessa ollut nainut huomattavan komeaa tummatukkaa, joka makasi sängyssä hänen vierellään.

Mitä väärinkäsitykseen tulee...

Se saattoi johtua siitä, miten hän oli julistanut olevansa tämän miehen vaimo komentavan upseerin, kahden sotilaan ja kirjurin edessä. Silloin ajatus oli tuntunut hyvältä.

Ei hän tuosta vain ollut saapunut New Yorkiin. Hän tiesi hyvin, kuinka vaarallista sodan riepottelemiin siirtokuntiin oli matkustaa – arvaamattoman Pohjois-Atlantin yli purjehtimisesta puhumattakaan. Mutta ensin hänen isänsä oli kuollut, sitten hän oli saanut tiedon Thomasin haavoittumisesta ja seuraavaksi hänen viheliäinen serkkunsa oli tullut havittelemaan Marswellia itselleen...

Hän ei voinut jäädä Derbyshireen.

Mutta hänellä ei myöskään ollut paikkaa, minne mennä.

Niinpä Cecilia oli tehnyt elämänsä jotakuinkin ensimmäisen

hätköidyn päätöksen ja pakannut tavaransa, haudannut pöytähopeat talon taakse ja varannut laivapaikan Liverpoolista New Yorkiin. Mutta perille saavuttuaan hän ei ollut löytänyt Thomasia mistään.

Hän oli etsinyt veljensä rykmentin, mutta kukaan ei osannut kertoa hänelle mitään. Jatkokysymyksiin päällystö oli suhtautunut kuin kärpäsen surinaan. Hän oli saanut osakseen piittaamattomuutta, väheksyntää ja luultavasti myös valehtelua. Cecilia oli kuluttanut varansa miltei loppuun joutuen pärjäämään yhdellä aterialla päivässä, ja vuokra-asuntolassa hänen seinänaapurinsa saattoi hyvinkin olla ilotyttö.

(Seuraa naisella ainakin riitti – epäselväksi jäi vain, maksettiinko hänelle ajastaan. Cecilia melkeinpä toivoi, että maksettiin, sillä äänistä päätellen naisen työ tuntui olevan rankkaa.)

Odotettuaan lähes viikon pääsemättä puusta pitkään Cecilia oli kuullut sivusta sotilaiden välisen keskustelun. Sairaalaan oli jokunen päivä aiemmin tuotu mies, joka oli tajuttomana saatuaan iskun päähänsä. Miehen nimi oli Rokesby.

Edward Rokesby. Pakko olla.

Cecilia ei koskaan ollut nähnyt miestä omin silmin, mutta tämä oli Thomasin paras ystävä ja hänestä tuntui, kuin he olisivat olleet tuttuja. Hän muun muassa tiesi, että Edward oli kentiläinen ja Manstonin jaarlin toinen poika, ja että toinen hänen pikkuveljistään oli laivastossa ja toinen kävi Etonia. Hänen sisarensa oli naimisissa mutta lapseton, ja kotoaan hän kaipasi kaikkein eniten heidän kokkinsa karviaiskiisseliä.

Perheen vanhin poika oli nimeltään George. Cecilian yllätykseksi Edward oli myöntänyt, ettei kadehtinut veljensä esikoisasemaa. Eräässä kirjeessään hän oli todennut, että jaarlin arvon myötä kaikelle vapaudelle olisi saanut heittää hyvästit, ja hänen osansa oli palvella armeijassa – taistella kuninkaan ja isänmaan puolesta.

Cecilia arveli, että joku ulkopuolinen olisi saattanut kauhistua kirjeenvaihdon intiimiydestä. Hän oli kuitenkin oppinut, että sota teki miehistä syvällisiä. Ehkä Edward Rokesby oli juuri

sen tähden ruvennut lisäämään Thomasin kirjeiden loppuun omia lyhyitä huomioitaan. Omien ajatusten jakaminen vieraalle tuntui tavallaan lohdulliselta. Oli helppo puhua rohkeasti jollekulle, jonka kanssa ei koskaan istuisi kasvokkain ruokapöydässä tai salongissa.

Niin Cecilia ainakin otaksui. Ehkä Edward kirjoittikin perheelleen ja Kentin-ystävillään aivan samoista asioista. Thomasin mukaan mies oli ”käytännöllisesti katsoen kihloissa” naapurinsa kanssa. Varmastihan hän lähetti kirjeitä tällekin.

Eikä Edward edes kirjoittanut Cecilialle oikeasti. Aluksi Thomas oli viitannut häneen vain ohimennen: *Edward sanoo näin ja näin* tai *Kapteeni Rokesby kehottaa minua huomauttamaan, että...*

Nämä ensimmäiset katkelmat olivat huvittaneet Ceciliaa valtavasti. Hän oli ollut jumissa Marswellissa seuranaan vain kasaantuvat laskut ja välinpitämätön isä, ja Edwardin sanat olivat tuoneet hänen huulilleen odottamattoman mutta kaivatun hymyn. Niinpä hän oli vastannut samaan tyyliin ja lisännyt oman tekstinsä lomaan pikku huomioita, kuten: *Kerro kapteeni Rokesbylle, että...* ja myöhemmin jopa: *Mieleeni tulee väkisinkin, että kapteeni Rokesby nauttisi...*

Eräänä päivänä yksi hänen veljensä viimeisimmän kirjeen kappaleista oli kirjoitettu toisenlaisella käsialalla. Tervehdys oli lyhyt ja siinä lähinnä kuvailtiin luonnonkukkia, mutta Edward sen oli silti kirjoittanut. Allekirjoituksessa luki:

Omistautunein terveisin

kapteeni Edward Rokesby

Omistautunein terveisin.

Omistautunein.

Hänen kasvoilleen oli puhjennut hupsu hymy ja hän oli tuntenut olonsa täydellisen typeräksi. Hän oli lääpäällä mieheen, jota ei ollut edes tavannut.

Eikä luultavasti tapaisikaan.

Mutta ei hän mitään sille voinut. Vaikka kesäaurinko olisi kuinka loistanut kirkkaasti järvien yllä, Derbyshiren arki tuntui tasaisen harmaalta, kun hänen veljensä oli poissa. Päivät valuivat ohi ilman suurempaa vaihtelua. Cecilia hoiti taloa, piti kirjaa varoista ja huolehti isästään, ei sillä että tämä olisi sitä huomioinut. Kylällä järjestettiin toki toisinaan tapahtumia, mutta yli puolet hänen ikäisistään miehistä oli värväytynyt armeijaan tai ostanut itselleen upseerin valtakirjan. Tanssilattialla oli aina kaksi kertaa enemmän daameja kuin kavaljeereja.

Joten kun jaarlinpoika kirjoitti hänelle luonnonkukista...

Hänen sydämensä hypähti.

Totta puhuen kukaan ei ollut ollut kiinnostuneempi hänestä vuosiin.

New Yorkiin hän oli kuitenkin päättänyt lähteä veljensä vuoksi, ei Edward Rokesbyn. Päivä, jona lähetti oli tuonut uutiset Thomasin komentavalta upseerilta... oli ollut hänen elämänsä pahin.

Kirje oli tietysti osoitettu hänen isälleen. Cecilia oli kiittänyt lähettä ja huolehtinut, että tämä sai syödäkseen – mainitsematta sanallakaan, että Walter Harcourt oli kuollut yllättäen kolme päivää aiemmin. Hän oli vienyt kirjekuoren huoneeseensa, lukinnut oven ja tuijottanut kirjettä pitkän, pelonsekaisen tovin, kunnes oli karaissut mielensä ja ujuttanut sormensa vahasinetin alle.

Aivan aluksi Cecilian oli vallannut helpotus. Hän oli ollut vuorenvarma, että kirjeessä kerrotaisiin Thomasin kuolemasta eikä maailmassa ollut enää jäljellä ketään, jota hän todella rakasti. Siihen nähden loukkaantuminen tuntui miltei siunaukselta.

Mutta sitten paikalle oli ilmestynyt Horace-serkku.

Cecilia ei ollut ollut yllättynyt siitä, että Horace oli saapunut hänen isänsä hautajaisiin. Sellainen kuului tapoihin, vaikka suhteet sukulaisiin eivät olisikaan olleet järin läheiset. Mutta Horace olikin jäänyt – ja jestas, että hän osasikin käydä hermoille. Hän ei niinkään puhunut kuin julisti asiansa mahtipontisesti, ja Cecilia tuskin pystyi ottamaan askeltakaan ilman, että Horace

hengitti jo hänen niskaansa ja ilmaisi syvän huolensa hänen hyvinvoinnistaan.

Mikä pahinta, hän vihjaili alinomaa Thomasista – siitä, kuinka vaarallista sotilaan työ oli siirtokunnissa ja kuinka helpottuneita kaikki olisivat, kunhan Thomas palaisi oikeutetulle paikalleen Marswellin omistajaksi.

Vihjausten sanaton sisältö oli tietenkin, että jos Thomas ei palaisikaan, Horace perisi koko hoidon.

Pahuksen typerä sääntöperintö. Cecilia tiesi, että esivanhempiä kuului kunnioittaa, mutta taivaan tähden, jos hän olisi voinut matkustaa ajassa taaksepäin ja etsiä käsiinsä isoisoisoisänsä, hän olisi vääntänyt tältä niskat nurin. Ostettuaan tilukset ja rakennettuaan talon ukko oli verilinjansa mahtavuuden lumoissa säätänyt testamenttiinsa tiukan perimysjärjestyksen. Marswell periytyi isältä pojalle, ja jos poikia ei ollut, perijäksi sopi miespuolinen serkku. Ei sen väliä, vaikka Cecilia olikin elänyt talossa koko ikänsä, tunsu sen jok'ikisen sopen ja nautti palvelusväen luottamusta ja kunnioitusta. Jos Thomas kuolisi, Horace-serkku pyyhältäisi paikalle Lancashirestä ja riistäisi kaiken itselleen.

Cecilia oli yrittänyt pitää Thomasin haavoittumisen Horacelta hämärän peitossa, mutta sen luokan uutista oli mahdoton pitää salassa. Joku hyväntahtoinen naapuri oli kaiketi laverrellut jotain, sillä hautajaisista ei ollut ehtinyt kulua päivääkään, kun Horace oli jo ilmoittanut, että Cecilian lähimpänä miespuolisena ukulaisena hän olisi vastuussa hänen hyvinvoinnistaan.

Eli selvästikin heidän olisi paras mennä naimisiin.

Cecilia oli pysynyt järkytyksestä vaiti ja ajatellut: *Ei – se ei todellakaan olisi paras.*

”Tosiasioita on katsottava silmiin”, Horace oli sanonut ottaen askelen lähemmäs häntä. ”Olet ypöyksin. Et voi pysyä Marswellissa ikuisesti ilman kaitsijaa.”

”Muutan isotätini luokse”, Cecilia oli ilmoittanut.

”Sophien?” Horace oli sanonut vähätellen. ”Hän tuskin kykenee huolehtimaan sinusta.”

”On minulla toinenkin isotäti. Dorcas.”

Horacen silmät olivat kaventuneet. ”En tunne ketään Dorcas-tätiä.”

”Et tunnekaan”, Cecilia oli sanonut. ”Hän on äitini täti.”

”Missä hän mahtaa asua?”

Tosiasiassa ei missään – täti oli silkkaa Cecilian mielikuvituksen tuotetta – mutta hänen äitinsä äiti oli ollut skotti, joten Cecilia oli vastannut: ”Edinburghissa.”

”Lähtisitkö todella kotoasi?”

Jos hän ei siten joutuisi naimisiin Horacen kanssa, vastaus oli kyllä.

”Saan vielä ajatuksiisi tolkkua”, Horace oli äriäyt ja – ennen kuin Cecilia oli ehtinyt tajuta, mitä hän aikoi – suudellut häntä.

Päästyään serkkunsa otteesta Cecilia oli vetänyt henkeä ja läimäissyt häntä.

Horace oli läimäissyt takaisin, ja viikkoa myöhemmin Cecilia oli lähtenyt New Yorkiin.

Matka oli kestänyt viisi viikkoa, ja sinä aikana Cecilia oli ehtinyt vatvoa päätöksensä järkevyyttä moneen kertaan. Mutta hän ei todella tiennyt, mitä muutakaan olisi voinut tehdä. Hän ei ollut edes varma, miksi Horace ylipäätään tahtoi niin hanakasti naida hänet, vaikka saattaisi hyvinkin periä Marswellin joka tapauksessa. Cecilian paras arvaus oli, että Horace oli rahapulassa ja tarvitsi katon päänsä päälle. Cecilian naimalla hän olisi voinut muuttaa taloon heti ja elätellä toivoa siitä, ettei Thomas koskaan palaisi kotiin.

Cecilia tiesi, että hänen olisi ollut järkevää naida serkkunsa. Jos Thomas saisikin surmansa, hän voisi silti pysyä rakkaassa lapsuudenkodissaan ja jättää sen lopulta lapsilleen.

Mutta – kauhistus – lapset olisivat samalla myös Horacen, ja ajatuskin sen miehen kanssa makaamisesta... ei, ajatus hänen kanssaan elämisestä...

Cecilia ei pystyisi siihen. Marswell ei ollut sen väärä.

Hänen tilanteensa oli silti hatara. Horace ei voinut pakottaa häntä suostumaan kosintaan, mutta pystyi tekemään hänen elä-

mänsä todella tukalaksi ja oli lisäksi oikeassa yhdestä asiasta: hän ei voisi pysyä Marswellissa ikuisesti ilman miespuolista kaitsijaa. Cecilia oli kyllä täysi-ikäinen – tosin vasta kaksikymmentäkaksi, eli tuskin sitäkään – ja ystävät ja naapurit antaisivat hänelle tilanteen huomioon ottaen liikkumavaraa, mutta omillaan elävä nuori nainen suorastaan kerjäsi joutumista juorujen kohteeksi. Jos Cecilia välitti maineestaan lainkaan, hänen olisi lähdettävä.

Tilanne oli niin ironinen, että hän olisi halunnut kiljua. Hän varjeli kunniaansa purjehtimalla yksikseen valtameren toiselle puolen. Eikä hänen tarvinnut kuin varmistaa, ettei kukaan Derbyshiressa tiennyt siitä.

Thomas oli kuitenkin hänen isoveljensä, suojelijansa, läheisin ystävänsä. Veljensä vuoksi hän lähtisi matkaan, jonka tiesi itsekin olevan holtiton ja mahdollisesti tulokseton. Sotilaita kuoli paljon yleisemmin taudinaiheuttajiin kuin taisteluvammoihin. Cecilia tiesi, että Thomas saattaisi olla jo vainaa, kun hän lopulta pääsisi New Yorkiin.

Hän ei vain ollut olettanut, että tämä noin vain katoaisi jäljettämiin.

Tästä seuranneesta turhaumuksen ja avuttomuuden myrskyssä Cecilia oli kuullut Edwardin loukkaantumisesta. Hän oli tuntenut suunnatonta paloa auttaa edes jotakuta ja päättänyt marssia sairaalaan. Jos hän ei voisi hoivata veljeään, niin sentään hän hoivaisi veljensä parasta ystävää, ettei ainakaan olisi turhan takia matkannut Uuteen maailmaan.

Sairaala oli osoittautunut brittiarmeijan valtaamaksi kirkoksi, mikä oli jo itsessään merkillistä. Kun Cecilia oli pyytänyt saada tavata Edwardin, hänelle oli ilmoitettu hyvin suoriin sanoin, ettei hän ollut tervetullut. *Kapteeni Rokesby on upseeri*, muuan terävänenäinen vartiomies oli sanonut. *Hän on jaarlin poika, eikä hänenlaisellaan tärkeällä miehellä ole aikaa rahvaalle.*

Ennen kuin Cecilia oli ehtinyt edes käsittää, mitä pirua tämä mahtoi tarkoittaa, vartiomies oli katsonut häntä pitkin nenänvarttaan ja ilmoittanut, että kapteeni Rokesbyn luokse päästettäisiin yksinomaan sotilashenkilöstöä ja perheenjäseniä.

Silloin Cecilia oli möläyttänyt: ”Olen hänen vaimonsa!”

Ja kun se oli sanottu ilmoille, tarinasta ei voinut enää perään-tyäkään.

Jälkeenpäin ajatellen oli ihmeellistä, ettei hän ollut jäänyt kiinni valheestaan. Luultavasti hän olisi lentänyt ulos kuin leppäkeihäs, ellei paikalla olisi ollut Edwardin komentajaa. Eversti Stubbs ei ollut miehenä rakastettavimmasta päästä, mutta hän tiesi Edwardin ja Thomasin ystävyydestä eikä ollut yllättynyt kuullessaan, että Edward oli avioitunut ystävänsä sisaren kanssa.

Ennen kuin Cecilia oli ehtinyt edes harkita asiaa, hän sepitti jo pajunköyttä kirjeitse tapahtuneista kosintamenoista ja laivalla järjestetyistä valtakirjahäistä.

Hämmästyttävää kyllä, kaikki uskoivat häntä.

Toisaalta Cecilialla ei ollut varaa katua valheitaan. Edwardin vointi oli kiistatta parantunut hänen hoivissaan. Hän oli pyyhkinyt miehen otsaa sienellä, kun tämän kuume oli noussut, ja käännellyt tätä parhaansa mukaan estääkseen makuuhaavojen muodostumisen. Oli hän toki nähnyt Edwardin vartalosta suuremman osan kuin naimattoman naisen oli sopivaa, mutta eivät kai yhteiskunnan säännöt voineet päteä sota-aikana.

Eikä kukaan saisi tietää.

Kukaan ei saa tietää. Tätä lausetta Cecilia toisteli itseksensä miltei joka tunti. Hän oli kahdeksantuhannen kilometrin päässä Derbyshiresta. Kaikki hänen tuttunsa luulivat, että hän oli lähtenyt vanhapiikatätinsä luokse. Harcourtit eivät edes vaikuttaneet samoissa piireissä kuin Rokesby. Cecilia arveli, että Edwardia pidettiin merkkihenkilönä seurapiirijuoruissa, mutta hän itse ei sitä ollut. Tuntui mahdottomalta, että tarinat Manstonin jaarlin toisesta pojasta kiirisivät piskuiseen Matlock Bathin kylään.

Mitä tuli siihen, mitä hän tekisi, kunhan Edward lopulta heräisi...

Rehellisesti sanottuna hän ei ollut oikein keksinyt mitään. Mutta kuinka ollakaan, sillä ei ollut väliä. Cecilia oli käynyt mielessään läpi sata erilaista tapahtumakulkua, mutta yhdessäkään niistä Edward ei *tunnistanut* häntä.

”Cecilia?” Edward kysyi räpytellen hänelle silmiään. Cecilia häkeltyi hetkeksi siitä, kuinka siniset nuo silmät olivat.

Miksei hän tiennyt tätä?

Äkkiä hän tajusi, kuinka naurettava ajatus oli. Eihän hänellä ollut mitään syytä tietää Edwardin silmien väriä.

Mutta silti – jollain tapaa...

Tuntui, kuin hänen olisi pitänyt tietää tällaiset asiat.

”Olet hereillä”, Cecilia sanoi ällistyneenä. Hän yritti sanoa enemmänkin, mutta äänteet tukahtuivat hänen kurkkuunsa. Pelkkä hengittäminen oli vaivalloista – hän oli pakahtumaisillaan tunteeseen, jota ei ollut edes tajunnut tuntevansa. Cecilia kumartui ja kosketti tärisevin käsin Edwardin otsaa, vaikkei tiennyt kunnolla, miksi: Edward oli ollut kuumeeton jo kohta kaksi päivää. Hän vain tunsu valtavaa tarvetta koskettaa tätä miestä, tuntea käsillään sen mitä näki silmillään.

Edward oli hereillä.

Elossa.

”Antakaa hänelle tilaa”, eversti Stubbs komensi. ”Hakekaa lääkäri.”

”Hakekaa itse”, Cecilia tiuskaisi tullen viimein osittain järkiinsä. ”Olen hänen vai –”

Hänen äänensä tukahtui. Tätä valhetta hän ei voinut sanoa Edwardin silmien edessä.

Eversti Stubbs kuitenkin päätteli, mitä hän oli jättänyt sanomatta, mutisi puoliääneen jotain inhottavaa ja marssi tiehensä lääkäreitä etsimään.

”Cecilia?” Edward toisti. ”Mitä sinä täällä teet?”

”Selitän kaiken tuota pikaa”, Cecilia kuiskasi kiireesti. Eversti palaisi pian, eikä hän halunnut joutua selittelemään tapahtunutta kaikkien kuullen. Edward ei kuitenkaan saanut paljastaa hänen huijaustaan, joten hän lisäsi: ”Voisitko tällä erää vain –”

”Missä minä olen?” Edward keskeytti.

Cecilia tarttui ylimääräiseen peittoon. Edward olisi tarvinnut tyynyä, mutta niistä oli pulaa, joten peitto sai ajaa saman asian.

Hän auttoi Edwardin suurempaan istuma-asentoon, työnsi peiton hänen taakseen ja vastasi: ”Olet sairaalassa.”

Mies katseli epäilevästi ympärilleen. Rakennus muistutti kaikin tavoin kirkkoa. ”Onko sairaalan ikkunassa lasimaalaus?”

”Kirkko tämä on. Tai no, oli. Nyt se on sairaala.”

”Mutta missä?” Edward kysyi oudon kiireesti.

Cecilian kädet jäähmettyivät. Jokin oli vinossa. Hän käänsi päätään hiukan, niin että heidän katseensa kohtasivat. ”Olemme New Yorkin keskustassa.”

Edward rypisti otsaansa. ”Luulin, että olin...”

Cecilia odotti, mutta Edward ei sanonut lausettaan loppuun. ”Luulit, että olit mitä?” hän kysyi.

Hetken Edward tuijotti poissaolevana eteenpäin ja sanoi sitten: ”En tiedä. Olin...” Hänen äänensä haipui pois ja kasvonsa vääntyivät irveeseen. Näytti siltä, kuin ankara aprikointi olisi todella tehnyt kipeää.

”Minun piti mennä Connecticutiin”, hän sanoi viimein.

Cecilia suoristautui hitaasti. ”Niin menitkin.”

Miehen suu avautui raolleen. ”Meninkö?”

”Kyllä. Olit siellä yli kuukauden.”

”Mitä?” Edwardin katseessa välähti jokin – kenties pelko.

”Etkö muka muista?” Cecilia kysyi.

Edward alkoi räpytellä silmiään paljon tavanomaista nopeammin. ”Yli kuukauden, niinkö?”

”Niin minulle kerrottiin. Saavuin vasta.”

”Yli kuukauden”, hän toisti ja alkoi pudistella päätään. ”Kuinka se on...”

”Sinun ei pidä yllirasittaa itseäsi”, Cecilia sanoi ja tarttui jälleen hänen käteensä. Kosketus tuntui rauhoittavan häntä. Ceciliaa itseään se ainakin rauhoitti.

”En muista... olinko todella Connecticutissa?” Edward nosti katseensa äkillisesti ja puristi kättä epämurkavan tiukasti. ”Kuinka päädyin takaisin New Yorkiin?”

Cecilia kohautti olkiaan avuttomana. Hänellä ei ollut vastauksia miehen kysymyksiin. ”En tiedä. Tulin etsimään Thomasia ja

kuulin, että sinä olet täällä. Sinut löydettiin Kip's Bayn läheltä, ja päästäsi vuoti verta.”

”Tulit etsimään Thomasia”, Edward toisti, ja Cecilia melkeinpä näki, kun ajatusrattaat pyörivät hänen silmiensä takana kuin viimeistä päivää. ”Miksi etsit Thomasia?”

”Sain tiedon hänen loukkaantumisestaan, mutta nyt hän on kateissa ja –”

Edwardin alkoi hengittää entistä vaivalloisemmin. ”Missä välissä menimme naimisiin?”

Cecilia avasi suunsa. Hän teki kaikkensa vastataksaan, mutta sai aikaiseksi vain pari hyödytöntä sananalkua. Uskoiko Edward todella, että he olivat naimisissa? Eiväthän he olleet edes tavanneet ennen tätä päivää.

”En muista”, Edward sanoi jälleen.

Cecilia valitsi sanansa tarkoin. ”Et muista mitä?”

Mies nosti tuskaisen katseensa häneen. ”En tiedä.”

Cecilia tiesi, että hänen olisi pitänyt yrittää lohduttaa, mutta hän ei kyennyt kuin tuijottamaan. Edwardin silmät olivat kuopalla ja sairaudesta valmiiksi kalvokka iho alkoi näyttää miltei harmaalta. Mies tarttui vuoteeseen kuin pelastusveneeseen reunaan, ja Cecilia tunsi järjenvastaista tarvetta tehdä samoin. Huone pyöri heidän ympärillään ja kutistui ahtaaksi tunneliksi.

Cecilia sai häidin tuskin henkeä.

Ja Edward näytti siltä, kuin olisi ollut särkymäisillään.

Cecilia pakottautui katsomaan miehen silmiin ja kysyi viimeisen jäljelle jääneen kysymyksen:

”Muistatko yhtikäs mitään?”

Sodassa ja rakkaudessa on kaikki sallittua.

Cecilia Harcourt on lähtenyt uhkarohkeasti Amerikkaan etsimään sodassa kadonnutta veljeään. Veljensä sijasta hän kuitenkin löytää tämän ystävän Edward Rokesbyn vakavasti haavoittuneena ja päättää hoitaa miehen terveeksi. Vaaditaan vain yksi pikkuinen valhe: Cecilia joutuu vannomaan olevansa Edwardin puoliso. Hetken kaikki sujuu hyvin, mutta sitten Edward palaa tajuihinsa eikä tunnista vaimoan...

Huippusuositun Julia Quinnin uusi sarja kertoo Bridgertonien naapureina asuvan Rokesbyn perheen veljessarjasta 1700-luvulla, Bridgertonin sisarusten vanhempien nuoruusaikaan.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4692-5

KANSI: JARKKO HYPPÖNEN

ETUKANNEN KUVA: © LEE AVISON / TREVILLION IMAGES

TAKAKANNEN KUVA: ISTOCK